

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5293/2023
24.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Субић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца „CONTINENTAL GROUP“ д.о.о. за производњу, услуге и трговину индустријском опремом Врбас из Врбаса, чији је пуномоћник Драган Ђилас, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 25/22 од 13.10.2022. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 25/22 од 13.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 25/22 од 13.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу Прр1 187/20 од 28.10.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року износ признатог новчаног потраживања по закључку о коначној листи потраживања Привредног суда у Новом Саду Ст 45/10 од 11.05.2010. године и то: 30.965,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 30.965,00 динара од 11.05.2010. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 25/22 од 13.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев за исплату на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, износ признатог новчаног потраживања по закључку о

коначној листи потраживања Привредног суда у Новом Саду Ст 45/10 од 11.05.2010. године и то 30.965,00 динара са законском затезном каматом од 11.05.2010. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате и обавезан је тужилац да туженој (погрешно наведено као „обавезана је тужена да тужиоцу“) накнади трошкове парничног поступка од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка од 18.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року у предмету који се води пред Привредним судом у Новом Саду Ст 45/10, за признато а неисплаћено стечајно потраживање утврђено Закључком о листи потраживања Привредног суда у Новом Саду од 11.05.2010. године. Одлука о основаности тужбеног захтева донета је уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом као у овој правној ствари, као и са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа које су без њихове кривице остале неизвршене и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Указивање у ревизији на другачије одлуке Апелационог суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаности захтева у овој врсти спорова зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео примени одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете је поднета 14.12.2020. године. Вредност предмета спора је 30.965,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић